1. fejezet

Tejbegríz és fakopáncs

Fülöp arra ébredt, hogy elsőbbadt a lába a szűkös üregben, melyben a hócsés elől húzták meg magukat, és töltötték az éjszakát gombafiú barátjával, Fülőkével. Akárhogy forgatta-mozgatta a lábfejét, nem akart szűnni, mintha sok kis hangya futkosott volna összevissza a talpán. Pedig olyan szépet álmodott! Álmában otthon volt, a konyhaasztalnál ült, és egy tányér gőzölgő tejbegríze szóra rá éppen a fa hőjét. A gondolatra összefutott a nyál a szájában.

Amióta Grumbi manó a növényekkel és állatokkal szemben elkövetett sok rosszalkodás miatt gombaméretűvé varázsolta, a szerzett magvakat és bogyókat alaposan be kellett osztania. Fülöp nem tudta, hogy a manó varázslata ebben a világban másként működik: ha itt egy évet tölt el, az az emberek világában csupán egyetlen

nap. Sietve igyekezett minden gombától begyűjteni pár szem spórát, hogy Grumbi manó elkésithesse belőle az ígért főzetet, mely majd visszaváltoztatja.

Sok barátra tett szert az elmúlt két hónap alatt, és magára vállalta azt a nemes feladatot, hogy a Császárgalócák elrabolt ifjú hercegeit, a kis Tojásokat megtalálja, és visszavigye őket az Udvarba. Az erdőben töltötte az őszt, nagyon sokat gondolt a szívéhez közel került Pirulóra, a Piruló galóca lányra, meg persze a hírhedt Gyilkire, a Gyilkos galócára. Nem tudhatta, hogy a Császár őket is elküldte a kis hercegek keresésére, mert bár kedvelte Fülöpöt, nem igazán bízott abban, hogy az embergyerek és a mellé társul adott Fülőke szerencsével jár...

– Hé, kelj föl, Fülőke! Indulnunk kell tovább, és különben is éhen halok, valami reggeli után kellene nézzünk, mert az az érzésem, hogy ebben a fenyvesben nem nőnek tejbegríz-fák.

Fülőke lesöpörte kalapjáról a szalmaszálakat, már amelyik nem ragadt bele, és kérdőn nézett kis barátjára.

– Milyen tejbe-micsodáról beszélsz?

– Óh, hát persze! Te nem is tudod, mi az. Szóval, van a tehén, meg a tej meg a fahéj – sorolta. – Eddig érted? Aztán van a gríz. Ezeket összekevered, és tadam! Kész a tejbegríz!

Diadalittas mosollyal elkezdte lesöpögetni Fülőkéről a maradék szalmát, és minden egyebet, amit talált: fenyő-tűlevelet, toboztörmeléket, fosladozó mohakabátka-darabokat.

– Így ni! Most már indulhatunk.

– Figyelj, Fülöp, ez a dolog a tehénnel sehogy sem áll össze nekem. Hallottam már sok mindent, na de a tehenet hogy kevered össze azzal a grízmicsodával? – értetlenkedett Fülőke. – És azt sem értem, hogy a fa hőjéről miért lenne finom valami?

Fülöp hangos nevetésben tört ki, köszben alig birta kimondani a szavakat:

– Te... te... hihihi. Tényleg azt hitted, hogy a tehenet kell összekeverni a grízzel? Ne butáskodj! A tehén csak a tejet adja! Érted már? A fahéj pedig nem akármilyen fának a kérge ám! Illatos, és az íze... csodás.

Fülőke mosolyogva bólogatott, hogy mindent ért, és nem is úgy gondolta igazából, hogy egy egész tehenet tesznek a tányérra, de az nem férte a fejébe, hogy a tehén honnan fog tejet szerezni. De hát honnan tudhatta volna!? Hiszen ő egy gombafiú, nem ezik ilyesmiket. Annyiban hagyta hát a dolgot, és körbenézett, merre kellene induljanak.

Ahogy körbejárattа a tekintetét a fák tövét, ösvény után kutatva, feltűnt neki valami.

– Fülöp! Nézd! Elolvadt a hó! – kiáltotta.

Valóban, úgy tűnt, a tél csak bemutatkozott, de visszább húzódott még egy kis időre. Az levegő bár hideg volt, nem érezték annyira kellemetlennek, a mohakabátka is elegendőnek bizonyult, hogy melegen tartsa őket. Foltokban latyakos hófoltmaradványok jelezték az elmúlt nap zord időjárását.

– Ez nagyszerű Fülőke! Gyere, siessünk, amíg nem kezd el újra esni a hó! Lehet, hogy nyertünk még pár napot, annyi elég is lesz, hogy kijussunk a Sötét-Fenyvesből,

és elérjünk a Lombost. A kis Tojások már biztos végtelenül szomorúak, hogy a szüleik nélkül kell átvészeljék a telet. – Ezzel megfogta Fülőke kezét, és húzta maga után.

Találtak egy egészen jól járható ösvényt, melyet valószínűleg az őzek taposták ki. Fülöp gyakran megállt, és figyelt, hall-e valamilyen nesst, mert az az igazság, nem szívesen futott volna össze egy egész csordányi nagyvaddal. Rudi, a vaddisznó pont elég volt neki. Ahogy füleit, egyszer csak:

– Kopp-kopp... kopp-kopp-kopp... – hallotta.

– Mi lehet ez, Fülőke? Pont olyan, mint amikor egy harkály kopácsol egy fán.

– Igazad van, ez bizony nem lehet más, mint Kopi papa, a fenyves nagy fakopáncsa! – lelkendezett Fülőke. – Ő szokott kopáncsolni. Gyere, keressük meg, biztosan ad neked is egy-két finom falatot, amiket a fatörzsekből szokott kiszedegetni. Nem tudom pontosan, mik azok, olyan jó étvággyal lakmározik belőlük, hogy szerintem neked is ízleni fog.

Ennek igazán megörült Fülöp, bár ha egy kicsit is gondolkodott volna, mielőtt futásnak ered, hamar rájön, hogy ami Kopi papának finom eleség, az számára nem igazán lesz étvágygerjesztő.

Gyorsabban szedték a lábukat, és egyre közelebbről és hangosabban hallották: kopp-kopp, kopp-kopp-kopp... és valami más hang is volt ott még.

– Kopi papa, siess kérlek! Nem érünk rá ezzel tölteni a napokat! Nemsokára nagyon hideg lesz, addigra rendbe kell hozni ezt a fát, és kiszedni belőle Helgát! – hallatszott egy kedves, de sürgető hang.